

Divina Vindecare

Numărul 28
Aprilie 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
caci Domnul M-a uns sa aduc vesti bune celor nenorociti:
El M-a trimis sa vindec pe cei cu inima zdrobita,
sa vestesc robilor slobozenia, si prinsilor de razboi izbavirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Nimicește Dumnezeu?	Pag. 3
2. Întrebări fundamentale	Pag. 11
3. Neputința lui Dumnezeu	Pag. 15
4. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 13-a	Pag. 14
5. Puzzle	Pag. 18

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Nimicește Dumnezeu?

- adaptare după un studiu prezentat în anul 2003 -

David Clayton, 2003

S-a afirmat deja că adevărata problemă în discuție ar fi cum este de fapt Dumnezeu. Aceasta este adevărata întrebare. Pe măsură ce ascultam ce spuneau ceilalți și amintindu-mi ceea ce am citit referitor la acest subiect, mi-am dat seama că o altă întrebare importantă se naște: cum este cu adevărat dragostea? Am citit și am auzit de câteva ori că dacă Dumnezeu se poartă într-un anumit fel, acele fapte nu pot fi fapte de dragoste, acelea nu pot fi faptele unei persoane care iubește. Deci, cred că una dintre întrebările pe care trebuie de asemenea să le ridicăm este: cum este cu adevărat dragostea? Cum se comportă dragostea? Al treilea aspect pe care îl văd eu ca fiind implicat în discuție este: își are dreptatea locul ei în cadrul controversii? Și asta pentru că, așa cum am înțeles, doctrina cunoscută generic sub numele „Dumnezeu nu nimicește”, afirmă că dreptatea nu intră în discuție în cadrul controversii. Și poate că la început ar trebui să-mi fac cunoscut punctul de vedere referitor la această doctrină, deoarece trebuie să știți că acest punct de vedere nu este împărtășit numai de unii dintre dumneavoastră, ci sunt multe persoane în toată lumea care cred așa, și au fost scrise câteva cărți despre acest subiect; spun asta pentru că am citit câteva din ele și am avut câteva discuții cu unii dintre cei ce cred astfel.

Subiectul în discuție

Ce afirmă cu adevărat această doctrină, așa cum înțeleg eu, este că Dumnezeu, în nici o circumstanță, niciodată, nici în trecut, nici în prezent și nici în viitor nu se apropie personal de vreo persoană cu intenția de a-i întrerupe firul vieții. Niciodată nu face lucrul acesta. Despre fiecare loc în care se afirmă că Dumnezeu a luat viața cuiva, trebuie să credem: fie că nu se spune adevărul, fie că trebuie să-l interpretăm altfel. Niciodată El nu a nimicit, și niciodată nu o va face.

Problema pe care o am cu învățătura aceasta este că face o afirmație absolută. Nu spune: „uneori Dumnezeu se comportă astfel, dar de cele mai multe ori nu” ci „niciodată nu face acest lucru”. Și motivul pentru care nu face niciodată lucrul acesta este pentru că dragostea nu se poate apropia de obiectul ei cu scopul de a cauza durere sau de a curma viața.

Acestea sunt ideile fundamentale ale acestui crez. Dacă eu iubesc pe cineva, niciodată nu pot să mă comport față de acea persoană într-o manieră care îi va cauza suferință. O idee care este subliniată mereu este că suferința este urmarea păcatului. Eu, om, niciodată nu mă pot apropia de tine pentru a-ți cauza suferința sau cu intenția de a-ți lua viața. Iar Dumnezeu, cu atât mai mult, niciodată nu face acest lucru.

Problema generată

Problema este următoarea: se fac mereu apeluri pentru consecvență. Dar putem fi consecvenți la un nivel, și putem fi inconsecvenți la un alt nivel. Problema mea este că ajungem la inconsecvențe mai mari pentru că întâlnim probleme foarte mari atunci când vine vorba de modul în care abordăm Scriptura și de pretenția noastră că aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu. Mă voi referi mai târziu la acesta; dar am expus ceea ce doctrina afirmă.

Vorbind din punctul meu de vedere, și din cel tradițional, cred că în multe cazuri, unde Biblia spune că Dumnezeu a omorât sau a distrus, se poate demonstra că aceasta s-a întâmplat pentru că El a îngăduit ca acel lucru să se întâmple. Un astfel de exemplu este locul în care se spune că Dumnezeu l-a lovit pe Iov. Și știm că ceea ce s-a întâmplat de fapt este că El și-a înlăturat protecția, iar Satan l-a lovit pe Iov. Deci, s-a afirmat că Dumnezeu a făcut lucrul acesta, dar Dumnezeu i-a spus lui Satan: „*tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină.*” Dumnezeu spune că El a făcut-o, dar știm că Satan este cel care a făcut-o. Și asta se întâmplă în Biblie în câteva locuri. Ideea este însă că eu nu pot, fiind în același timp onest și drept, să afirm că așa s-a întâmplat în toate cazurile similare prezentate în Biblie. Nu pot afirma acest lucru decât dacă aș fi lipsit de onestitate față de mine însumi și față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Vedeți: doctrina spune că așa s-a întâmplat în fiecare caz. Iar asta înseamnă să bruschez Scriptura.

Acum vreau să ridic o întrebare: care este modalitatea potrivită de a aborda un subiect biblic? În mod normal, spunem: să vedem ce spune Biblia și să ne formăm părerea potrivit cu ceea ce afirmă Biblia. Și spunem: puțin de aici, puțin de acolo, rând peste rând, precept peste precept, întreaga Scriptură. Voi face o afirmație care ar putea fi negată de unii: în afară de o singură persoană în toată lumea, fiecare individ

care a acceptat această învățătură nu a început prin a citi Biblia, ci prin a citi o altă carte, sau au auzit de la altcineva. Aceste persoane nu au început niciodată de la Biblie. Singura persoană care a început de la Biblie, și nici de asta nu sunt sigur, a fost Fred Wright de la care a plecat ideea. Toți ceilalți au dezvoltat acest concept citind ceva care și-a avut fundamentul în gândirea lui Fred Wright, sau auzind de la altcineva. Vreau să subliniez ceva aici; nu vreau să critic, ci vreau să arăt ceva, și anume că avem o doctrină care nu a plecat de la studiu biblic. Avem o doctrină pe care, dacă vrei s-o accepți, nu o poți întemeia pe studiul Scripturii. Dacă pornești de la ideea că întreaga Scriptură este inspirată de Dumnezeu „și de folos pentru doctrină, pentru musturare, pentru a da înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”, nu vei ajunge niciodată să crezi această doctrină; trebuie să începi din altă parte. Iar pentru mine acesta este un semnal de alarmă. Cum să îmi formeze păreri despre un asemenea subiect plecând din afara Bibliei? Cum se face că am nevoie de un om care să mă conducă într-o direcție de unde să încep să înțeleg ceva? Cum se face că prima dată dezvoltăm un concept despre dragoste, și apoi aplicăm acest concept al dragostei Bibliei, pentru ca mai apoi să spunem că acolo unde Biblia nu se potrivește conceptului trebuie s-o ”potrivim” noi pe ea și nu părerea mea. Ajustăm Biblia în loc de a ajusta conceptul nostru. Devenim noi învățătorii Cuvântului lui Dumnezeu în loc ca acest Cuvânt să devină el învățătorul nostru.

Și apoi, pentru a justifica acest mod de lucru, spunem: „Ei bine, nu aruncăm toată Biblia, ci ideea este că trebuie să iei în considerare numai 4 cărți din Biblie dar ceea ce afirmă restul, trebuie să anulezi.” Eu cred că asta este lipsă de consecvență. Consecvență înseamnă să iei cele 4 Evanghelii și cu restul Scripturii și cred că poți le studiezi din alt punct de vedere pentru a le armoniza, cele 4 Evanghelii – descoperirea lui Hristos, cu restul Scripturii. Cred că modul în care susținătorii acestei doctrine se raportează la Scriptură este foarte periculos deoarece, cine m-ar putea feri de la a dezvolta un alt concept despre care cred că este plăcut, sau pe care îl găsesc potrivit ideii personale, concept despre dreptate sau dragoste ori despre altceva? Și când îl dezvolt, spun: „Ei bine, hai să văd dacă Biblia afirmă acest lucru, și dacă Biblia nu este de acord, atunci cred că și în acest punct trebuie din nou să potrivesc Biblia.” Odată ce ai început pe această cale, unde te vei opri? Și acest lucru îl găsesc alarmant pentru că afectează multe aspecte. Sunt persoane care schimbă Biblia pentru a se potrivi crezurilor lor și acesta este motivul pentru care există atât de multe doctrine diferite în lume, azi. Și acesta este motivul pentru care cred că niciodată nu ar trebui să facem nici un pas într-o direcție, care ne poate conduce la slăbirea dependenței noastre de Biblie. Ar fi un pas periculos. Iată lucrul care trage cel mai mare semnal de alarmă în mintea mea când mă gândesc la această învățătură. Ideilor sau întrebărilor filozofice nu trebuie să li se ofere un răspuns independent sau în opoziție cu Scriptura. Acest mod de abordare este în sine greșit. Scriptura trebuie să-și aducă mărturia. Trebuie să-și exercite autoritatea în formularea concluziilor noastre.

Abordarea corectă a Scripturilor

Aș dori să citez un verset pentru a arăta ce a spus Isus despre Scripturile Vechiului Testament. Cu o anumită ocazie unii au vrut să-L omoare pentru că a afirmat că este Fiul lui Dumnezeu. Nu știu cum veți explica acest verset, dar iată ce a spus El, și pentru mine semnificația acestor cuvinte este foarte clară. El citează din Psalmul 82 unde Dumnezeu a spus: „*Eu spun că voi sunteți dumnezei, dar veți muri ca oameni.*” În versetul 7 spune asta, iar Isus adaugă: „*Dacă El, care este Dumnezeu, i-a numit dumnezei, referindu-se la evrei, la care a venit Cuvântul lui Dumnezeu, iar Scriptura nu poate fi desființată.*” (Ioan 10:35). Cu alte cuvinte: „Voi spuneți că este o blasfemie că am spus că sunt Fiul lui Dumnezeu.” Observați ceea ce a adăugat Isus: Dumnezeu i-a numit pe evrei dumnezei, și a adăugat: „*iar Scriptura nu poate fi desființată.*” Ce a vrut să spună prin asta? Le-a răpit orice posibilitate de a răspunde; ei ar fi putut să spună: „Ei bine, aici nu este o traducere corectă, sau a fost o exagerare, sau nu a vrut să spună chiar asta.” Isus a spus: „*Dumnezeu i-a numit pe evrei dumnezei, iar Scriptura nu poate fi desființată.*”

Ceea ce a vrut să spună este că ceea ce este scris acolo nu poate fi schimbat. Trebuie să-și aducă mărturia. Și astfel El a spus că dacă Dumnezeu i-a numit pe evrei dumnezei, voi spuneți că este blasfemie faptul că Eu spun că sunt Fiul lui Dumnezeu? Aceasta a fost atitudinea lui Isus față de Scripturi. Și se poate demonstra că nici unul dintre scriitorii Noului Testament nu a avut altă atitudine. Pavel spune: „*Toată Scriptura a fost oferită prin inspirație; este respirația lui Dumnezeu.*” „*Este de folos pentru doctrină.*” (2 Timotei 3:16) Nu-mi puteți spune că vreă parte a Bibliei nu este de folos pentru doctrină. Se poate să fi avut o abordare potrivită, comparând scriptură cu scriptură, dar nu-mi

puteți spune că vreunul dintre scriitorii Noului Testament au crezut că Biblia în anumite cazuri a greșit, sau are erori, sau că transmite ideea opusă celei pe care o intenționează.

Aș dori să deschidem la Exodul 20; aș dori să vă arăt ceva aici. În versetul 1 spune: „*Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis*”; este Dumnezeu Însuși Cel care vorbește. Fie că spunem că a fost Tatăl sau Fiul, nu contează. Potrivit Bibliei, Dumnezeu vorbește. În versetul 13, Dumnezeu spune: „*Să nu ucizi.*” Acum să mergem mai jos, la versetul 22: „*Domnul i-a zis lui Moise: Așa să vorbești copiilor lui Israel: Ați văzut că v-am vorbit din ceruri.*” Dumnezeu a fost cel care vorbea; nu omul, nu Moise, ci erau chiar Cuvintele lui Dumnezeu. Și Dumnezeu continuă în capitolul 21 cu 1 și spune: „*Iată legile pe care le vei pune înaintea lor.*” Și acum să citim versetul 12: „*Cine va lovi pe altul cu o lovitură de moarte, să fie pedepsit cu moartea.*” Tot Dumnezeu este cel care vorbește. Versetul 14: „*Dar dacă lucrează cineva cu răutate împotriva aproapelui său, folosindu-se de viclenie ca să-l omoare, chiar și de la altarul Meu să-l smulgi ca să fie omorât.*” Și 15: „*Cine va lovi pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea.*” În versetul 16 spune același lucru: „*Cine va răpi un om și-l va vinde sau îl va ține în mâinile lui, să fie pedepsit cu moartea.*” Versetul 17: „*Cine va blestema pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea.*” Și tot așa în tot capitolul. Iată ce vreau să spun citind aceste lucruri: dacă cerem consecvență, ce facem cu aceste pasaje în care un Dumnezeu, care El Însuși nu va face acest lucru, îți cere ție s-o faci?

Acest lucru nu a fost inițiat de evrei, ci de Dumnezeu Însuși. Nu-mi puteți arăta în Biblie că evreii I-au cerut lui Dumnezeu să facă acest lucru. Dumnezeu este Cel care a făcut-o.

Despre suferință și dreptate

Există un verset uimitor în Biblie care relatează despre un om pe care l-au găsit adunând lemne în Sabat și l-au adus la Moise. Și Moise a spus: „Închideți-l până când merg să-L întreb pe Dumnezeu ce trebuie să fac.” Nu se poate afirma că Moise a vrut să-l omoare pe omul acesta. Nu se poate spune că poporul a vrut să-l omoare. Ei l-au adus la Moise pentru a afla ce ar trebui să facă. Și ce s-a întâmplat? Dumnezeu a spus: „Trebuie să-l luați și să-l loviți cu pietre până va muri.” Să înțeleg că Dumnezeu este dur și crud? Unii pot gândi astfel, dar pe mine mă determină să mă întreb: „Ce fel de lucrare a făcut păcatul în acest univers astfel încât obligă dragostea să facă un astfel de pas?” Aceasta este întrebarea pe care o ridic eu. Pentru mine acest lucru demonstrează răul pe care l-a produs păcatul în univers, și nu răutatea unui Dumnezeu al dragostei.

Când văd un părinte care îl plesnește pe copil, cauzând suferință și durere, nu cred că părintele își urăște copilul. Cred că părintele este înțelept. Suferința nu este mereu un indiciu al urii sau al lipsei de dragoste. Și acest lucru mă tulbură puțin pentru că, așa cum am mai spus, avem o imagine distorsionată despre ce este dragostea. Dacă aș fi judecător și este adus fiul meu, acuzat de crimă, dovedit criminal, ce ar trebui să fac eu? Eu sunt judecătorul. Aș putea să mă las influențat de sentimentele pe care le am față de acest băiat și să-l eliberez. Dar nimeni nu mă va mai respecta, nu va avea încredere în judecata mea. Dacă sunt o persoană onestă, trebuie să fac ceea ce este drept. Dreptatea cere moartea acestui băiat; el este fiul meu, pe care-l iubesc; dragostea rămâne; dar și dreptatea trebuie să fie aplicată; aceasta este adevărata problemă în cazul de față.

Are dreptatea ceva de spus în cazul controversii, sau este numai o chestiune bazată pe cauză și efect? Aceasta este o întrebare fundamentală. Însă, această doctrină afirmă că realitatea se reduce la cauză și efect: arunci o piatră în sus și ea cade. Păcătuiești, păcatul te omoară. Însă, intră dreptatea în această discuție? Deseori susținătorii acestei doctrine menționează scrierile apostolului Pavel; citiți Romani 5 și veți vedea locul în care el aduce un argument puternic bazându-se pe conceptul dreptății. A plătit Hristos prețul? Hristos nu ar fi putut plăti prețul pentru păcat dacă dreptatea nu era implicată. A luat Hristos asupra Sa consecințele păcatului pentru mine? Dacă El a luat asupra Sa consecințele păcatului pentru mine, atunci de ce mai albește părul, de ce dinții mi se strică și trupul îmi slăbește? De ce încă îmbătrânesc și într-o zi voi muri dacă El a luat consecințele? Însă El nu a luat consecințele păcatului pentru mine. Noi încă suferim consecințele: uragane, cutremure, tsunami, căldură, frig: încă suferim consecințele păcatului. Atunci, ce a luat El pentru mine? A luat ceva? Ceea ce a luat El pentru mine este ceea ce eu nu va trebui să sufăr. Ceea ce a luat El pentru mine este ceea ce se va întâmpla la sfârșitul celor 1000 de ani. Asta este ce a luat pentru mine. La sfârșitul celor 1000 de ani eu ar trebui să mor – a doua moarte, dar nu voi muri pentru că Hristos a luat asta în locul meu.

Acum întrebarea este: ce se întâmplă la sfârșitul celor 1000 de ani? Iată o întrebare pe care o ridic: dacă Isus mai întârzie încă 50 de ani, majoritatea dintre noi vom fi morți. Unii dintre noi, care nu vor fi creștini, ferească Dumnezeu, vor fi pierduți pentru totdeauna! Cine vă aduce înapoi la viață după cei 1000 de ani? Dacă nu este vorba decât despre păcat care își atrage după sine consecințele, când mori aici, nu este aceasta consecința păcatului tău? Ești mort: și cu asta se termină tot! De ce nu rămâne totul așa? De ce mai ești adus înapoi la viață la sfârșitul celor 1000 de ani? Pentru a privi cum te sinucizi din nou? Dacă dreptatea nu este implicată, de ce sunt cei nelegiuți înviați la sfârșitul celor 1000 de ani?

Așadar, iată întrebarea corolară, implicită: poate spune Dumnezeu: „Este drept să fiți condamnați la moarte. Este drept și conform cu neprihănirea să fiți condamnați la moarte. Dar eu sunt prea neprihănit pentru a împlini sentința.”? Din nou: asta este lipsă de consecvență.

Biblia spune foarte clar în Romani 1: „Și, cu toate că știu hotărârea lui Dumnezeu, ei fac asemenea lucruri – ei sunt vrednici de moarte.” Judecata neprihănită a lui Dumnezeu este că cei ce fac aceste lucruri sunt vrednici de moarte.

Urmăriți acest paragraf din lucrarea „Patriarhi și profeți” de la pagina 492: „Nimicirea deplină a celor din Ierihon era numai o împlinire a poruncii date mai înainte prin Moise cu privire la locuitorii Canaanului: „Când... le vei bate, să le nimicești cu desăvârșire.” Dar în cetățile popoarelor acestora, a căror țară ți-o dă ca moștenire Domnul, Dumnezeul tău, să nu lași cu viață nimic care suflă.” Deuteronomul 7:2; 20:16. Multora li se pare că poruncile acestea sunt potrivnice spiritului de milă și iubire descoperit în alte părți ale Bibliei; dar, în realitate, nu este altceva decât ceea ce cerea dreptatea și înțelepciunea infinită.”

Aici trebuie să cercetăm noi pentru a înțelege cum a putut dragostea să facă așa ceva. Dar se afirmă clar că dragostea a fost cea care a făcut asta! Nu ura a făcut asta, nu pentru că au înțeles greșit porunca lui Dumnezeu; dragostea a poruncit să-i distrugă. A dispune anihilarea unui întreg popor numai pentru că nu ești de acord cu ei, este pentru noi, din punct de vedere emoțional, greu de acceptat. Dar mai există încă o fațetă a acestui fel de decizie, iar citatul de mai sus ne-o descoperă spunând că aceasta a fost porunca înțelepciunii și bunătății infinite. Domnul urma să-i așeze pe evrei în Canaan pentru a face din ei o națiune care să fie manifestarea Împărăției Sale pe pământ. Ei urmau să fie nu numai exponenții adevăratei religii, dar să și răspândească principiile ei pe tot pământul. „Canaaniiți se dedaseră la păgânismul cel mai depravat și cel mai degradant și era necesar ca pământul să fie curățit de aceia care ar fi împiedicat cu siguranță împlinirea planurilor milostive ale lui Dumnezeu.”

Ultimul paragraf spune: „Ca și oamenii dinainte de potop, canaaniiți trăiau numai pentru a batjocori Cerul și a întina pământul. De aceea, atât iubirea, cât și dreptatea cereau grabnica executare a acestor răsculați împotrivi ai lui Dumnezeu și vrăjmași ai oamenilor.” Nu ura a cerut asta, nu egoismul, nu răutatea, nu cruzimea; ci iubirea și dreptatea cereau grabnica executare a acestor rebeli.

Natura dragostei

Nu întotdeauna faptul că dragostea ia viața este o dovadă de inconsecvență. Asta este greșeala fundamentală pe care o văd în această doctrină. Ce ne determină să presupunem că viața este mereu cea mai bună opțiune? Ce ne face să presupunem că cel care iubește trebuie să aleagă mereu viața? Este viața cea mai bună opțiune pentru o persoană care ar trăi o veșnicie în tortură și suferință? Este viața cea mai bună opțiune într-un astfel de caz?

Un medic poate înlătura un plămân care este afectat de cancer. Medicul înlătură plămânul. Dar cine este cel care a distrus? Nu este cancerul? Este greșit a crede că medicul este cel care distruge doar pentru că el este cel care îndepartează plămânul! Ceea ce distruge pe om este cancerul; ceea ce distruge universul este păcatul. Dar atunci când păcatul este în om, iar el refuză să se despartă de păcat, acea persoană devine un mijloc de răspândire a ”cancerului”, distrugându-se pe sine și pe toți cei din jurul său. Dacă acea persoană este îndepartată ”chirurgical”, așa cum Dumnezeu a îndepartat ”chirurgical” Sodoma și Gomora, este aceasta un semn de cruzime? Este vina lui Dumnezeu? Este El ucigașul și distrugătorul, sau păcatul din oameni? Dar Dumnezeu face lucrarea medicului prin curățire și purificare iar acesta este un act necesar pe care dragostea trebuie s-o întreprindă. Este aceasta cruzime, sau este milă să întrerupi viața unei persoane suferinde pentru care nu mai există nici o speranță?

Îmi amintesc de acel medic care omora oamenii adormindu-i; ei o numesc: „ucidere din milă”: eutanasiere; persoane despre care credea că suferă prea mult sau care au ajuns prea departe cu boala, îi

omora și l-au închis pentru asta. Dar ce este greșit în asta? Ceea ce e greșit este că noi nu cunoaștem sfârșitul de la început în ceea ce privește persoana în cauză. Dumnezeu poate să vindece persoana respectivă în viitor. Nu putem pune capăt perioadei de probă a unei persoane pentru că noi nu știm sfârșitul de la început. Chiar dacă persoana suferindă ne imploră să-i luăm viața, nu avem acest drept pentru că nu cunoaștem dacă perioada de probă a acestei persoane s-a încheiat. Dumnezeu singur știe dacă o persoană a ajuns în punctul în care nu mai există nici o speranță, dacă viața lui nu va mai fi decât o continuă suferință. Care acțiune este mai milostivă în acest caz? Să pui capăt acelei vieți, sau să lași persoana să sufere? Judecați singuri! Adevărata Dragoste nu este lipsită de putere.

Dragostea poate acționa față de obiectul ei într-o manieră pe care noi s-o considerăm negativă. Un alt exemplu este momentul în care îngerul l-a lovit pe Iacob și i-a rupt șoldul ceea ce a cauzat durere. A făcut ca omul acesta să șchiopăteze tot restul vieții. L-a așezat într-o poziție dezavantajoasă, dar acesta a fost un act de dragoste.

Dacă Dumnezeu ne-ar condamna la moarte în cazul în care am putea fi reabilitați, asta ar fi cruzime. Dar realitatea este că El în nici o circumstanță nu întrerupe viața unei persoane pentru care mai este încă speranță. Ceea ce Biblia demonstrează este că atunci când oamenii devin atât de degradați și lipsiți de speranță, când nu mai este nimic bun în ei ci s-au transformat într-un blestem pentru sine și pentru restul omenirii fără nici o speranță, Dumnezeu face un astfel de pas ca în cazul potopului, Sodomei și Gomorei, ori Ierihonului.

Pericolele acestei doctrine

Vă rog să citiți cu atenție următorul paragraf din lucrarea „Patriarhi și profeti” pagina 404: „Core n-ar fi urmat calea pe care a luat-o, dacă ar fi știut că toate îndrumările și muștrările adresate lui Israel veneau de la Dumnezeu. Dar el ar fi trebuit să știe acest lucru. Dumnezeu dăduse dovezi îndestulătoare că El îl conduce pe Israel. Dar Core și tovarășii săi au respins lumina până când au orbit atât de mult, încât nici cele mai izbitoare manifestări ale puterii lui Dumnezeu n-au fost îndestulătoare pentru a-i convinge; ei le-au pus pe toate pe seama unor mijloace omenești sau satanice.”

Lucrul acesta mă tulbură pentru că mă întreb: nu face această doctrină același lucru? Nu afirmă ea că toate acțiunile în urma cărora canaaniiți au pierit, și chiar situațiile ca aceea în care Ilie s-a rugat pentru foc din cer, ori cea în care cei doi urși au ieșit din pădure și i-au ucis pe copii, au constituit acțiuni ale mijloacelor omenești, satanice sau naturale? Asta este exact ceea ce se afirmă, iar aceasta a fost și problema lui Core, a lui Datan și a lui Abiram. Ei nu recunoșteau mâna lui Dumnezeu în ceea ce se petrecea.

Paragraful continuă astfel: „Același lucru a fost făcut de popor, care, în ziua imediat următoare nimicirii lui Core și a cetei lui, a venit la Moise și Aaron, zicând: ‚Voi ați omorât pe poporul Domnului.’ Fără a ține seama de faptul că avuseseră cele mai convingătoare dovezi ale neplăcerii lui Dumnezeu față de purtarea lor în nimicirea oamenilor care îi amăgiseră, ei au îndrăznit să pună judecățile Lui pe seama lui Satan, declarând că prin puterea celui rău Moise și Aaron au pricinuit moartea unor oameni buni și sfinți. Această faptă le-a pecetluit soarta.” Care a fost fapta care le-a pecetluit moartea? Au atribuit lui Satan judecățile lui Dumnezeu; au pretins că ceea ce făcuse Dumnezeu a fost făcut prin puterea celui rău.

Doctrina aceasta merge într-o direcție asemănătoare. Sunt convins că atitudinea inimilor celor care o afirmă nu este asemenea celei care i-a motivat pe acei oameni. Dar descopăr cum firul gândirii se îndreaptă în aceeași direcție în care, acolo unde Biblia spune că Dumnezeu a făcut, se afirmă că nu poate fi Dumnezeu. Astfel de fapte sunt atribuite lui Satan, oamenilor sau mijloacelor naturale, oricui, dar nu lui Dumnezeu. Făcând aceasta, se înlătură orice posibilitate de a învăța vreodată acea lecție: un detaliu al caracterului lui Dumnezeu, un aspect al păcatului ce nu va fi niciodată înțeles.

Revelația venită prin Fiul lui Dumnezeu

Isus este o descoperire desăvârșită a lui Dumnezeu. Dar cred că avem nevoie să înțelegem că El nu a fost o descoperire desăvârșită a fiecărui aspect al lui Dumnezeu. În timp ce era pe pământ, a săvârșit El toate faptele pe care le-a săvârșit Dumnezeu vreodată? Sunt multe lucruri pe care le face Dumnezeu sau pe care le poate face și pe care Isus nu le-a făcut niciodată în timpul petrecut aici, pe pământ.

Spre exemplu, nu a săvârșit nici un act de creație. Dar ceea ce vedem în Isus este o descoperire desăvârșită a atitudinii lui Dumnezeu față de omenire. El nu a făcut toate faptele pe care le poate face

Dumnezeu pentru omenire, ci a descoperit sentimentele inimii Sale față de oameni.

Isus ne-a învățat că dragostea lui Dumnezeu este necondiționată, că dragostea Lui față de noi Îi cauzează o durere adâncă; plânge pentru noi și îi iubește pe copiii noștri. Plânge atunci când cineva moare; ne iubește și nu pune nici o condiție pentru asta.

Dar Isus nu a fost chemat să descopere fiecare aspect al caracterului lui Dumnezeu care va fi vreodată descoperit. Privim la viața lui Isus, iar Dumnezeu spune: „Acesta este Fiul Meu preaiubit;” ce trebuie să faceți? „Ascultați de El!” Nu trebuie doar să vă uitați la ce face, ci trebuie și să ascultați ceea ce spune, nu? Iar Isus spune: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să distrugă și sufletul și trupul în gheenă.” Aceasta este o învățătură a lui Isus. Tot ceea ce pot înțelege este că pentru El nu era timpul de a aduce la îndeplinire acea lucrare, dar asta este ceea ce a predicat. Nu putem ignora acest pasaj și să acceptăm restul Evangheliilor.

Într-o ocazie, Iacob și Ioan au venit la Isus și I-au spus: „Doamne, oamenii ăștia spun că nu Te lasă să treci pe aici. Vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” Iar Isus le-a spus: „Nu știți ce spirit aveți! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.” Când citim asta, pare să existe o contradicție între Noul și Vechiul Testament, între atitudinea lui Isus și cea a lui Ilie. Însă a spus Isus că ceea ce a făcut Ilie a fost un act satanic? A spus El că atunci când Ilie a acționat astfel, a fost spiritul lui Satan cel care l-a controlat? A spus El chiar că puterea pe care a invocat-o Ilie nu era de la Dumnezeu? O explicație care mi-a fost oferită de unul dintre susținătorii acestei doctrine a fost că El i-a dat lui Ilie puterea, iar Ilie a putut s-o folosească așa cum a dorit. Astfel, Ilie a folosit puterea spiritului lui Dumnezeu, acel spirit al lui Dumnezeu care este bun, și sfânt, și curat, a folosit puterea pentru a face o faptă care era rea și satanică. Asta înseamnă inconsecvență.

Adevărul este că Isus sublinia importanța atitudinii. Un punct foarte important: sunt faptele rele în ele însele? Care este elementul care determină caracterul unei fapte? Motivul sau intenția. Este posibil să mă urc pe un acoperiș cu un ciocan în mână care îmi scapă și cade în capul unei persoane care moare în urma impactului, dar pentru că eu nu am intenționat să-i iau viața, nu sunt considerat un criminal. Voi fi învinovățit de uciderea omului, dar nu voi fi considerat un criminal. Nu am inima unui criminal. Isus a clarificat acest lucru atunci când a spus „ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” El a spus că nu fapta contează cel mai mult, ci motivul, intenția.

Atunci când Ilie s-a rugat să coboare focul, a făcut lucrul acesta pentru că-i ura, pentru că în inima lui simțea dorința după răzbunare? Care era motivul lui? Aceasta este întrebarea la care trebuie să răspundem. Dar în momentul în care Iacob și Ioan au vrut să se roage pentru a coborî foc peste samariteni, care a fost motivul lor? Răzbunarea. Sentimentele lor au fost rănite. Atitudinea lor a fost cu totul greșită. Și astfel Isus le-a spus: „Nu știți ce spirit aveți.” Dar atunci când Ilie a făcut același lucru, a fost cu totul altceva.

Acestea sunt unele dintre inconsecvențele pe care le găsim.

Consecințe ale acceptării acestei doctrine

Care sunt unele dintre consecințele acceptării acestei doctrine? Voi aminti patru și voi încerca să vă arăt lucrurile pentru care cred că această doctrină nu este o învățătură pe care se poate conta. Sunt patru persoane pe care le cunosc, sau despre care am citit, care au încercat să răspundă contradicțiilor care se găsesc în această doctrină, și am să vă spun cele patru concluzii diferite la care ei au ajuns.

Prima persoană ale cărei cărți le-am citit, se numește Michael Clute. Despre pasajele din Exodul 20, unde scrie că Dumnezeu a coborât și le-a vorbit despre cazurile în care o persoană trebuie omorâtă, Michael Clute afirmă că nu Dumnezeu vorbea acolo, ci Satan a fost cel care a venit pe Muntele Sinai și l-a întâlnit pe Moise pe drumul de pe munte și i-a dat lui Moise toate aceste porunci; nu era Dumnezeu Cel care a făcut asta. Și ulterior, când Moise a ajuns în vârful muntelui, L-a întâlnit pe Dumnezeu; pe Cel adevărat de data asta. Dar pentru că Dumnezeu nu a vrut să creeze confuzie, nu a negat ceea ce a spus Satan, ci a dat acelor cuvinte un înțeles diferit care să se potrivească. Acesta este modul în care el explică această contradicție. Însă acesta este unul dintre cele mai periculoase lucruri pe care le-am citit vreodată. Pentru că Moise a afirmat că Dumnezeu a vorbit, iar Biblia spune că dacă un profet spune că Dumnezeu a vorbit când de fapt nu este așa, acesta este un profet fals. Biblia afirmă că trebuie să asculti tot ce spune. Acesta este unul din semnele unui profet fals: când spune că Dumnezeu a zis ceva când de

fapt El nu a spus acel lucru.

O altă persoană care îmbrățișează această doctrină este Dr. Lorraine Day. Dacă veți vizita site-ul ei, site care se ocupă de problemele de sănătate, veți descoperi o secțiune care se ocupă de doctrine și acolo abordează această problemă: dacă Dumnezeu ucide. Și scrie despre distrugerea finală a celor răi; și știți la ce concluzie ajunge? Că toți, inclusiv Satan, vor fi finalmente mântuiți. Și asta deoarece ideea ei despre dragoste este atât de denaturată, încât, din punctul ei de vedere, Dumnezeu este un asemenea Dumnezeu al dragostei, încât atunci când spune că îi va distruge pe cei răi, ceea ce vrea să spună cu adevărat este că îi va converti pe cei răi. Pentru că ea merge la terminologia greacă și dovedește că același cuvânt care înseamnă a distruge, înseamnă și a converti. Și astfel ea spune că ceea ce vrea să spună Biblia este că Dumnezeu îi va converti pe cei răi, că în final toți vor ajunge la concluzia că El este dragoste și ei mărturisesc că El este bun și toți vor fi în final mântuiți și controversa se va încheia. Ei bine, este o concluzie interesantă, dar și alarmantă.

Și Collin a încercat să potrivească unele dintre aceste lucruri și găsesc alarmantă concluzia la care a ajuns el; nu știu dacă este o concluzie sau o sugestie. Hai să spunem că este o sugestie, pentru că, așa cum spune și el, încă cercetează și unele lucruri se pot schimba. Dar ceea ce a spus el este că în Biblie există un procent de 2% eroare. Există un efect de dezechilibru. În principiu, ceea ce afirmă el este că dacă am avea o ruletă de un metru, dar căreia îi lipsesc 5 cm, de fiecare dată când o folosim, avem mereu cu câte 5 cm mai puțin. Și fiecare dintre cei care o folosesc, vor fi înșelați cu acei 5 cm. Și el spune că în Biblie există acest efect de dezechilibru datorat faptului că scriitorii Bibliei au avut un concept greșit despre Dumnezeu, ei credeau într-un Dumnezeu care ucide. Astfel, în fiecare loc din Biblie în care se afirmă că a avut loc o acțiune în urma căreia oamenii au murit, ei automat au spus că Dumnezeu a făcut-o, pentru că ei aveau această idee greșită. Așadar, dacă mergi și corectezi dezechilibrul inițial, corectezi ruleta adăugând cei 5 cm lipsă, vei ajunge la concluzia că Dumnezeu nu distruge niciodată. Și atunci, de fiecare dată când vrei să folosești ruleta, în fiecare loc unde spune că Dumnezeu ucide, „adaugi cei 5 cm”, și ajungi la ideea că Dumnezeu nu distruge niciodată. Părerea lui este că începând din acel moment vei avea o Scriptură corectă. Eu găsesc concluzia extrem de neliniștitoare dacă aceasta este singura cale prin care poți reconcilia unele (nu toate!) dintre orbitoarele inconsecvențe apărute în ceea ce susții! Deoarece nu răspunde cazului în care profetul spune: „Dumnezeu spune să faci asta”. Profetul nu spune Dumnezeu a făcut-o, ci „Dumnezeu spune că tu trebuie s-o faci”.

„Samuel i-a zis lui Saul: Pe mine m-a trimis Domnul să te ung împărat peste poporul Lui, peste Israel: Ascultă, deci, ce zice Domnul. Așa vorbește Domnul oștirilor (Iehova armatelor): Mi-aduc aminte de ceea ce a făcut Amalec lui Israel, când i-a astupat drumul la ieșirea lui din Egipt. Du-te acum, bate pe Amalec, și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui; să nu-i cruți, și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele și măgarii, boii și oile.” (1 Samuel 15.1) Saul stătea liniștit; el nu-și amintea nimic (despre astuparea drumului poporului); probabil că cei mai mulți evrei uitaseră de asemenea. Dar cine și-a amintit? Dumnezeu și-a amintit. Cine a adus solia la Saul? Dumnezeu a adus solia și Dumnezeu spune „mergi și fă asta”. Dumnezeu a fost Cel care a inițiat această acțiune. Nu omul a fost cel care a inițiat-o. Nu spun că este ușor de înțeles motivul pentru care Dumnezeu a dat o asemenea poruncă. Asta e o altă problemă. Dar nu poate fi nici o îndoială asupra faptului că a fost porunca lui Dumnezeu, pe care a dat-o Dumnezeu. Ideea dezechilibrului nu răspunde unor cazuri ca acestea.

Dacă pentru a sprijini ceea ce spun ar trebui să ajung la concluzia că există greșeli în Scriptură, atunci asta va afecta atât de multe lucruri. Profetul raporta doar, sau și comenta? Atunci când un profet spune: Dumnezeu este dragoste, el face un comentariu, nu aduce doar un raport. Dacă un profet spune: Dumnezeu a răs, acesta e un raport. Dar dacă un profet spune: Dumnezeu este dragoste, acesta este un comentariu. Sunt profeții biblice comentatori legitimi, sau ei aduc numai rapoarte? Spre exemplu este posibil ca Moise să-L fi înțeles atât de greșit pe Dumnezeu? Să-L fi înțeles pe Dumnezeu atât de greșit încât atunci când Dumnezeu spune „Eu nu vreau să ucizi”, Moise vine și spune „Trebuie să uciideți?” Putea fi el atât de departe de Dumnezeu? Chiar faptul că un om este profet înseamnă ca are o legătură deosebită cu Dumnezeu în cadrul căreia el nu numai că aude glasul lui Dumnezeu, dar și înțelege mai mult din natura sau caracterul lui Dumnezeu. Și, în timp ce afirmăm că nici unul dintre ei nu L-a făcut descoperit pe Dumnezeu asemenea lui Isus, totuși ceea ce avem nevoie să înțelegem este că ceea ce a făcut Isus a fost să lărgească o descoperire din trecut, și nu să o nege.

Aparente contraziceri

Uneori, unele dintre cuvintele Sale au fost rostite într-o aparentă negare, dar de fapt nu era o negare dacă le înțelegem corect. Ca și în cazul în care a spus: „Ați auzit că s-a zis: ‚Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.‘ Dar Eu vă spun...”. Acum haideți la Exodul 21:22 unde a fost spus „Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.” și să vedem dacă putem înțelege de ce ar fi spus Dumnezeu asta, iar Isus ar fi spus altceva: „Dacă se ceartă doi oameni și lovesc pe o femeie însărcinată și o fac doar să nască înainte de vreme, fără altă nenorocire, să fie pedepsiți cu o gloabă, pusă de bărbatul femeii și pe care o vor plăti după hotărârea judecătorilor. Dar dacă se întâmplă o nenorocire, vei da viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătăie pentru vânătăie.”

Acum vă rog să priviți contextul pasajului și veți vedea în mod clar că subiectul despre care vorbea Dumnezeu era o problemă de justiție civilă. Vorbea despre o situație care încă există în societate astăzi. Să citesc ce spune Dumnezeu despre situația prezentă: „*Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, sunt rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei, deci, să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbuie și să pedepsească pe cel ce face rău.*” (Romani 13:1-4).

Este același principiu. Singura diferență este că în Vechiul Testament evreii erau sub o teocrație (Formă de guvernământ caracteristică lumii antice, în care autoritatea, considerată ca emanând de la divinitate, este exercitată de preoți); nu erau o singură națiune sub un guvern civil. Dumnezeu le-a dat reguli care să guverneze societatea. Astăzi, dacă omori un om, judecătorii civili (nu aparțin armatei sau bisericii) te vor închide (sau chiar omorî – în unele state) și pe tine. Dacă furi ceva, te vor arunca în închisoare. Și astăzi este în vigoare regula ochi pentru ochi, dinte pentru dinte într-un anumit sens. Ceea ce le-a dat Dumnezeu era pur și simplu o regulă care să guverneze societatea.

Când oamenii au început să interpreteze și să spună că Dumnezeu vorbea despre răzbunare, răzbunare personală, că avea un spirit răzbunător împotriva unei alte persoane, Isus a trebuit să corecteze aceste înțelegeri greșite și astfel El ne-a spus care ar trebui să fie atitudinea noastră față de oameni. El a spus: „*Iubiți-vă dușmanii. Binecuvântați-i pe cei ce vă blestemă. Faceți bine celor ce vă urăsc. Dacă cineva te obligă să mergi cu el o milă, mergi două. Dacă îți ia haina, dă-i și cămașa.*” Nu neagă faptul că autoritățile sunt așezate în societate pentru a menține ordinea. Dar El vorbea despre atitudinea personală față de cel de lângă tine. El a venit să ne arate că acesta este modul în care trebuie să ne raportăm unul față de altul ca indivizi.

Nu există nici o contradicție, ci armonie dacă înțelegem aceste lucruri. Și nu trebuie să facem să pară a fi o contradicție pentru că aceasta nu există. În acest caz nu avem de-a face cu două tipuri de caractere, ci Îl vedem pe Dumnezeu operând în două circumstanțe diferite. Ceea ce face Dumnezeu ca și judecător, nu neagă sentimentele pe care le are față de noi. Nu trebuie să credem că atunci când Biblia spune că Dumnezeu face un anumit lucru iar acesta nu se potrivește cu ideea mea despre dreptate, înseamnă că nu e vorba despre Dumnezeu. Ideea mea trebuie să se schimbe.

Înapoi la Scriptură

În timp ce mă gândeam la acest subiect, am înțeles un lucru teribil. Iată punctul important: știți că aceasta este subiectul asupra căruia aplecându-ne nu putem spune „Hai să vedem ce spune Biblia?” Vă dați seama de asta? Nu putem apune „Hai să vedem ce spune Scriptura, și să rămânem doar la ce spune textul inspirat!” Vedeți lucrul acesta? Iar asta e foarte ciudat. Iată aici o doctrină iar eu nu pot spune: „Hai să vedem ce spune Scriptura.”

În primul rând, pentru a o crede trebuie să admiti că Scriptura e greșită, și astfel eu nu mă pot sprijini pe ea; trebuie să folosesc filozofia și deducția. Trebuie să folosesc propriul meu concept de bine și rău, ceea ce este fundamental greșit. Biblia este capabilă să ne înțelească în vederea mântuirii. Și când Biblia spunea „Cercetați Scripturile”, nu exista Noul Testament. Când Biblia spune că toată Scriptura a fost dată prin inspirația lui Dumnezeu, nu exista Noul Testament. Când Biblia spune că „nici o proorocie

n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” nu exista Noul Testament. Și Vechiul Testament este o parte din Cuvântul lui Dumnezeu. Și este grav când nu poți merge la Biblie și să lași Biblia să vorbească.

Doctrina aceasta nu este asemănătoare cu cea care tratează adevărul despre Dumnezeu. Eu am descoperit adevărul despre Dumnezeu înainte de a afla că pionierii l-au crezut. Poți citi Biblia și să ajungi la concluzia că este ceva greșit în creștinism. Reamintim mereu faptul că Dumnezeu va avea un popor care va rămâne la Biblie și numai la Biblie ca fundament pentru toate doctrinele. Dar dacă îți vine o idee pe care, dacă vrei să-o accepți, trebuie să renunți la dependența de Scriptură, aceasta nu poate fi sigură.

Recapitulare

În încheiere am să recapitulez motivele fundamentale pentru a respinge această doctrină.

În primul rând este vorba despre un concept greșit al dragostei.

În al doilea rând este vorba despre o înțelegere greșită a lucrurilor implicate în marea controversă.

În al treilea rând avem de-a face cu un mod nepotrivit de a te raporta la Scriptură.

În al patrulea rând avem de-a face cu un punct de vedere dezechilibrat în ceea ce privește spiritul profeției.

În al cincilea rând se manifestă o încredere nesănătoasă în părerile oamenilor.

Vă invit să studiați întrebările și citatele care urmează acestui studiu, să le cântăriți și să le comparați între ele. Trebuie să cercetați care dovezi cântăresc mai mult, iar întrebarea este: le puteți armoniza? Putem găsi o cale de a le armoniza? Dar căutând să le armonizăm, nu trebuie să nesocotim Cuvântul lui Dumnezeu. Cu siguranță că orice minte sinceră va pătrunde adevărul.

Întrebări fundamentale

- relativ la articolul „Nimicește Dumnezeu?” -

David Clayton, 2003

1. Care sunt chestiunile implicate în această controversă?

a. În primul rând se impune întrebarea: cum este cu adevărat caracterul lui Dumnezeu?

„Hristos așteaptă cu nerăbdare manifestarea Sa în biserica Sa. Atunci când caracterul lui Hristos va fi perfect reprodus în poporul Său, El va veni pentru a-i pretinde ca fiind ai Săi.” COL 69

b. În al doilea rând se impune întrebarea: cum este cu adevărat dragostea? Cum se comportă adevărata dragoste?

2. Ce afirmă cu adevărat doctrina?

a. Doctrina potrivit căreia Dumnezeu nu distruge afirmă că Dumnezeu, în nici o circumstanță nu înlătură viața de la nici una dintre creaturile Sale; că un asemenea act este contrar caracterului și voinței lui Dumnezeu; că Dumnezeu nu se apropie niciodată de nici o creatură cu intenția de a-i provoca daune.

3. Care este modul corect de a aborda un subiect biblic?

a. Ar trebui oare să începem prin speculații și deducții? Ar trebui să îngăduim propriilor noastre idei despre bine și rău să determine acceptarea sau respingerea glasului Bibliei?

b. Ar trebui să cercetăm Biblia și să-i îngăduim să fie factorul care determină ceea ce credem.

c. Biblia sugerează că, în căutarea după adevăr, ar trebui să cercetăm TOATE Scripturile și nu numai cele patru Evanghelii.

d. Întrebărilor filozofice și ideologice nu trebuie să li se răspundă independent de, sau în opoziție față de Scriptură. Acesta este o cale fundamental greșită. Scriptura trebuie să-și aducă mărturia, să-și exercite autoritatea în formularea tuturor concluziilor noastre. Aceasta a fost calea pe care au mers toți oamenii lui Dumnezeu din toate timpurile, singura excepție constituind-o perioada în care Scripturile nu fuseseră scrise, perioadă în care vocea profetică și glasul personal al lui Dumnezeu erau cele ce ghidau.

4. Pe ce cale a fost stabilită doctrina potrivit căreia Dumnezeu nu nimicește?

a. Natura acestei doctrine este de un asemenea caracter încât nu se poate apela la Scriptură pentru a o demonstra. De fapt, înainte de a accepta doctrina, trebuie mai întâi să renunți la necesitatea dependenței Scripturilor. Acesta este un important semnal de alarmă!

b. Este semnificativ faptul că marea majoritate a persoanelor care au acceptat această doctrină, nu au descoperit-o studiind Biblia sau scrierile spiritului profetic. Prima întâlnire cu ea a fost prin intermediul unei cărți sau al unui studiu scris de un alt autor decât cei inspirați. Și totuși, dacă este un adevăr biblic, atunci cu siguranță că multe persoane au ajuns la această concluzie studiind Biblia cu o minte deschisă. Dar acest lucru nu s-a întâmplat, pur și simplu pentru că Biblia contrazice în mod clar această doctrină. Pentru ca cineva să o accepte, trebuie ca mai întâi să renunțe la convingerea necesității dependenței de Biblie.

5. Care sunt motivele pentru a nu accepta această doctrină?

a. Distruge validitatea Scripturilor.

b. A afirma că Dumnezeu nu nimicește, implică un mod forțat de a interpreta sute de texte care afirmă că El nimicește.

c. Pune sub semnul întrebării inspirația unor oameni ca Moise, Samuel, David, etc. persoane care au afirmat în mod clar faptul că Dumnezeu le-a spus să ucidă.

d. Această doctrină ne transformă în judecători ai Scripturii. Noi decidem ce înseamnă textele Bibliei, fundamentându-ne pe preferințele personale, pe propriile idei preconceptuate. Noi nu mai citim și acceptăm cuvintele Scripturii. Această Carte nu se mai constituie cea care definește adevărul. Acum avem o unitate de măsură mai mare: propria noastră opinie!

e. Distorsionează caracterul lui Dumnezeu.

f. Îl prezintă pe Dumnezeu într-o lumină falsă.

g. Prezintă o imagine falsă a dragostei.

h. Prezintă contradicția unui Dumnezeu care este prea plin de dragoste pentru a nimici, dar care abandonează persoanele torturii, la voia celei mai crude ființe în viață.

i. Pune sub semnul întrebării integritatea unui Dumnezeu care nu nimicește personal, dar le cere servilor Săi s-o facă.

j. Perverteste cerințele dreptății. Declară ca ilegală și greșită fiecare faptă a dreptei execuții care a avut loc de la facerea universului și până acum.

k. Înlătură suveranitatea lui Dumnezeu. Sugerează că Dumnezeu este incapabil de a acționa atunci când ființele se pervertesc pe ele însele și se revoltă împotriva Sa. Tot ceea ce poate face este să-i lase la discreția lui Satan și să sperie să Satan le va pune capăt cu rapiditate vieții mizerabile.

6. Ce pericole sunt în acceptarea acestei doctrine?

a. Există pericolul de a atribui lucrarea lui Dumnezeu diavolului.

„Core n-ar fi urmat calea pe care a mers, dacă ar fi știut că toate îndrumările și muștrările adresate lui Israel veneau de la Dumnezeu. Dar el ar fi trebuit să știe acest lucru. Dumnezeu dăduse dovezi îndestulătoare că El îl conduce pe Israel. Dar Core și tovarășii săi au respins lumina până când au orbit atât de mult, încât nici cele mai izbitoare manifestări ale puterii lui Dumnezeu n-au fost îndestulătoare pentru a-i convinge; ei le-au pus pe toate pe seama unor mijloace omenești sau satanice.” PP 404, 405.

b. Există pericolul pierderii respectului față de Scriptură și astfel a pierderii binecuvântării care există în ea pentru noi.

c. Există pericolul înțelegerii greșite a planului de mântuire și a celorlaltor chestiuni implicate în marea controversă, nereușind astfel să prindem lecțiile vitale pentru recuperarea noastră de sub puterea și influența păcatului.

7. În ceea ce privește doctrina, există contradicții ireconciliabile?

a. Da, atât de multe încât, pentru a fundamenta doctrina, unii spun că Satan, travestit în Dumnezeu, a dat unele din poruncile din Vechiul Testament; alții susțin că Dumnezeu a dat profeților anumite puteri pe care ei le-au folosit pentru aducerea la îndeplinire a unor lucrări satanice în numele lui Dumnezeu, în timp ce alții spun că există o greșeală perpetuă în Scriptură, greșeala care este cauzată de eșecul scriitorilor Bibliei de a înțelege caracterul lui Dumnezeu.

8. Care sunt motivele principale pentru care cineva poate accepta această doctrină?

a. O greșită idee despre dragoste.

b. O înțelegere eronată a chestiunilor implicate în marea controversă.

- c. O cunoaștere inadecvată a Scripturii.
- d. O cunoaștere inadecvată a scrierilor spiritului profetic.
- e. O dependență nesănătoasă de părerile oamenilor.

9. Care sunt unele dintre concluziile la care se ajunge în urma acceptării acestei doctrine?

a. Michael Clute a tras concluzia că Satan l-a întâmpinat pe Moise pe drumul de pe muntele Sinai și că i-a dat toate legile care fac referire la uciderea animalelor, a călcătorilor de lege, etc. El a concluzionat că Dumnezeu Însuși nu ar fi putut să dea astfel de legi.

b. Fred Wright a concluzionat că Dumnezeu a cooperat cu evreii în aducerea la îndeplinire a dorințelor lor de a ucide, dar nu a fost niciodată dorința lui Dumnezeu ca ei să facă așa ceva. Acest punct de vedere nu este conform cu cazurile din Scriptură în care Dumnezeu cere poporului care nu avea intenția săucidă, s-o facă. De asemenea, Îl reprezintă pe Dumnezeu ca pe o Ființă care uneori se supune unui rău moral căruia i se opune.

c. Dr. Lorraine Day împreună cu alții, au concluzionat după acceptarea acestei doctrine, că toți păcătoșii vor fi în final mântuiți.

d. Alții au fost obligați să concluzioneze că Biblia are o greșeală permanentă, de la Geneza la Apocalipsa, cu excepția învățăturilor lui Isus.

10. Este străin de dragoste cauzarea durerii sau luarea vieții unei persoane iubite?

a. Ar trebui să presupunem că viața este mereu cea mai bună opțiune și cea pe care dragostea o alege mereu? Este viața cea mai bună opțiune pentru o persoană pe care o așteaptă suferința și tortura veșnică? Un medic poate înlătura un plămân care este sugrumat de cancer. Medicul înlătură plămânul, dar cine este nimicitorul? Nu este cancerul?

b. Este o dovadă de cruzime sau de milă a lua viața de la o persoană suferindă care a trecut pragul speranței?

c. Dragostea înseamnă neputință? Poate adevărata dragoste să acționeze într-o „manieră negativă” față de subiectul ei? (exemplu „îngerul” care l-a rănit pe Iacob.) Nu este responsabilitatea dragostei aceea de a-i proteja pe unii de influențele rele ale altora, chiar și în cazul în care și aceia sunt iubiți?

d. Dacă există speranță pentru reabilitarea unei persoane, atunci este rău a o nimici; dar în cazul în care nu mai există nici o speranță, atunci cel mai bun lucru de făcut este a-i lua viața, de a-i pune capăt mizeriei și influenței sale distructive pentru ceilalți.

11. Cine a decretat că păcătosul trebuie să moară? Dumnezeu, sau este vorba despre natura dezlănțuită?

a. La sfârșitul celor 1000 de ani, Dumnezeu îi readuce pe păcătoși la viață cu scopul special ca ei să fie nimiciți. De vreme ce nu natura este cea care-i readuce la viață, ci Dumnezeu, este evident că Dumnezeu este Cel care decretează că ei trebuie să moară.

12. Dumnezeu acționează în vederea promovării neprihănitului și a restrângerii păcatului, sau El este numai un observator tăcut, răbdător, așteptând ca păcatul să-și urmeze cursul?

a. Dumnezeu este Suveran. El este Conducătorul Universului. El este responsabil pentru securitatea și bunăstarea fiecărei creaturi din univers. Este datoria Lui să rezolve problema păcatului, să acționeze în vederea nimicirii sale, și în interimat, să acționeze în direcția restrângerii răspândirii răului și a anihilării capacității sale de a-i distruge pe cei ce nu sunt vigilenți.

13. Cine este responsabil pentru executarea dreptății?

a. Acolo unde există un sistem al pedepselor (mai degrabă decât unul al consecințelor), trebuie să existe cineva care administrează aceste pedepse. Dumnezeu, ca Cel care este Suveran, Autorul legii călcate, Guvernatorul universului, este Singurul responsabil și calificat pentru a aduce la îndeplinire o asemenea acțiune.

b. Un judecător al cărui fiu apare înaintea sa, condamnat pentru crimă, trebuie să pronunțe o sentință dreaptă. El nu-și poate achita fiul datorită legăturii de dragoste. Trebuie să-l trateze ca pe toți ceilalți criminali, sau, dacă nu, cinstea și dreptatea sa vor fi puse la îndoială și va provoca un protest public. Cu lacrimi în ochi și durere în inimă, trebuie să-l condamne pe fiul său iubit la moarte. Aceasta este responsabilitatea sa.

14. Este corect a declara o sentință corectă și dreaptă, și totuși să fii prea neprihănit pentru a o executa?

a. În Romani 1:32 este scris că judecata lui Dumnezeu este că „cei ce fac aceste lucruri sunt vrednici

de moarte.” (vezi de asemenea și Romani 2:2!) Dacă aceasta este judecata lui Dumnezeu, atunci ea trebuie să fie corectă, rezonabilă și dreaptă. Dacă îndeplinește toate aceste criterii iar Dumnezeu spune că așa este, atunci cum se face că El este prea bun pentru a pune în aplicare o sentință care este corectă, rezonabilă și dreaptă?

15. Cine a introdus metoda conflictului fizic în poporul evreu: ei sau Dumnezeu?

a. În Exodul 21:14-17 (legea talionului – „ochi pentru ochi...”) Dumnezeu le-a vorbit din nou și din nou evreilor despre anumite crime pentru care păcătosul trebuia executat. Aceasta a fost decizia lui Dumnezeu, sentința Sa. Nu a fost ceva cerut de evrei.

b. În Samuel 15:1-3 Dumnezeu i-a poruncit lui Saul să-i atace și să-i distrugă pe amaleciți. Acest conflict nu era în planul lui Saul. A fost pe deplin planul și decizia lui Dumnezeu.

c. În Numeri 15:32-36 un om a fost găsit adunând lemne în ziua Sabatului. Dumnezeu le-a spus să-l ucidă cu pietre după ce ei l-au întrebat ce ar trebui să facă. Aceasta a fost sentința lui Dumnezeu, nu a lor.

d. De ce le-a poruncit din nou și din nou Dumnezeu evreilor să ucidă dacă El se opune acestui fapt?

16. Moralitatea are de-a face cu faptele sau cu motivele?

a. Motivele – nu rezultatele – determină dacă o faptă este bună sau rea! Vezi cazul lui Uza care a atins chivotul; fapta a făcut să nu cadă chivotul, (așa a părut!) dar motivele sale erau greșite și a murit pentru asta.

b. Moralitatea are de-a face cu intenția (motivele) și nu cu faptele. Să luăm exemplul stăpânului care își împușcă câinele iubit care este bolnav; el simte dragoste, durere, părere de rău. Fapta sa pare negativă, distructivă, dar circumstanțele și motivele sale fac ca fapta să fie corectă. Dacă nu este sigur de caracterul bolii, nu are dreptul să tragă. Dacă există o posibilitate de vindecare, face rău trăgând. Dar dacă este sigur că animalul este bolnav și că nu există vindecare, atunci a-l omorî este un act de milă.

c. Nu poate exista vină unde există neștiință; de asemenea, adevărata vină sau nevinovăția trebuie să fie legate de motive, așa cum a subliniat Isus în „fericiri.”

17. Au fost profeții numai persoane care au relatat, sau au fost și comentatori?

a. Dacă au fost comentatori, interpreți și aducători de lumină, nu au fost aceste interpretări bazate pe o relație superioară cu, și pe o înțelegere a lui Dumnezeu și a căilor Sale? Cum a fost posibil să-L fi înțeles pe Dumnezeu atât de greșit încât să spună exact opusul a ceea ce Dumnezeu a dorit ca ei să spună?

18. Putem spune cu sinceritate că profeții Noului Testament au crezut că Dumnezeu nu nimicește?

a. Este clar faptul că scriitorii Noului Testament au crezut că Dumnezeu a nimic în trecut și o va face atunci când dreptatea o cere, și că acest lucru nu este contrar caracterului sau dragostei lui Dumnezeu. De aceea nu este corect a-i cita pentru a sprijini această doctrină, deoarece ai nu ar fi putut s-o afirme dacă nu au crezut-o. Este clar faptul că orice afirmație care pare să sprijine o asemenea doctrină ca cea că „Dumnezeu nu nimicește”, este greșit înțeleasă și trebuie reexaminată.

19. Este corect să privim numai modul în care a trăit Isus și să ignorăm învățăturile Sale?

a. Isus nu a fost ipocrit. El nu a lucrat după două standarde. El nu a intenționat să ne ducă în eroare. Învățăturile Sale sunt tot atât de pline de autoritatea ca și viața pe care a trăit-o; de fapt, învățăturile nu au fost decât o extensie a vieții Sale. În câteva locuri din învățăturile Sale a afirmat că El sau Tatăl Său îi va distruge într-o zi pe păcătoși.

20. Este corect a concluziona că scriitorii Noului Testament au fost vinovați de a-I fi prezentat greșit pe Dumnezeu și pe Isus?

a. Acești oameni au primit cea mai mare lumină din toată istoria omenirii. Ei au trăit și au umblat împreună cu Fiul lui Dumnezeu și au fost învățați de El timp de trei ani și jumătate. Cât de irațional este a sugera că ei au trecut printr-o asemenea școală pentru ca mai apoi să învețe pe alții idei false despre Dumnezeu! Cât de irațional este a gândi că Isus nu i-a luminat asupra unui atât de important adevăr precum natura caracterului lui Dumnezeu!

21. În Biblie găsim adevărul lui Dumnezeu, sau ideile oamenilor despre adevăr?

a. Aceasta este o întrebare capitală. Citind Biblia, pot eu să afirm: „Aici Dumnezeu îmi vorbește mie. Acesta este Cuvântul Său.”? Sunt eu atât de dependent de ea, sau ar trebui să spun: „Ei bine, este ceva adevăr în ea, dar la urma urmei, nu reprezintă decât ceea ce niște oameni buni au spus despre Dumnezeu. Există greșeli în învățăturile ei.”

Neputința lui Dumnezeu

Ardeias Vlad, 30 Aprilie 2011

Cu cât calamitățile „naturale” se înmulțesc, cu cât numărul celor care suferă pe această planetă crește, cu atât mai multe degete acuzatoare se ridică spre Cer cu întrebarea: „Dacă Dumnezeu există și dacă El este atotputernic, dacă pretinde că iubește atât de mult omenirea, de ce nu intervine? De ce nu face nimic pentru a salva pe toți acești nevinovați? DE CE?” Una dintre cele mai ciudate întâmplări din Biblie ne oferă un răspuns.

În timp ce Isus fusese pe munte împreună cu Petru, Iacov și Ioan, restul ucenicilor au fost vizitați de un tată și copilul lui, un băiat care de mulți ani era posedat de un demon. Cu toate că primiseră de la Isus puterea de a scoate demonii (vezi Marcu 6:13), de data aceasta, ucenicii s-au văzut neputincioși. Ne putem imagina cu ușurință stupoarea lor și încercările repetate de a rezolva cazul. Cu cât încercau mai mult, cu atât demonul își bătea joc de ei mai tare și cu atât mai multă lume se strângea în jurul lor. Vestea că ucenicii lui Isus au fost înfrânți de un demon s-a răspândit repede, motiv pentru care și fariseii au apărut îndată.

În clipa în care a apărut Isus împreună cu cei trei ucenici, toți cei prezenți au alergat la El și I s-au închinat; apoi „*El i-a întrebat: Despre ce vă întrebați cu ei?*” (Marcu 9:16). Atunci toți au amuțit: fariseii rânjeau așteptând deznodământul, ceilalți prezenți speraseră ca nimeni să nu amintească de acest caz, iar ucenicii priveau în pământ rușinați și umiliți. În final, tăcerea a fost întreruptă de tatăl care, după ce a prezentat cazul fiului său, a adăugat: „*M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul, și n-au putut.*” (Marcu 9:17). Isus cere ca băiatul să fie adus la El, moment în care demonul începe să se manifeste cu putere: „*cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere; copilul a căzut la pământ, și se zvârcolea făcând spumă la gură.*” (Marcu 9:20). Iar Isus tace. Isus nu face nimic. Isus nu intervine. Isus privește la copilul care suferea teribil, fiind chinuit de acel demon și nu-l ajută. Aici ajungem la întrebarea de la început: „De ce nu intervine Isus Cel plin de dragoste și milă pentru oameni?” Isus privește în jurul Lui, la toți cei prezenți: ucenicii erau foarte descurajați; cei trei care-L însoțiseră erau și ei consternați și nu mai știau ce să creadă despre cele întâmplate; fariseii triumfau împotriva lui Isus; tatăl privea disperat și descurajat, cum, pentru a câta (?) oară, fiul său era la discreția demonului. Nimeni nu credea! Isus nu găsește credință în nimeni! Dar nu cedează; se îndreaptă către cel mai apropiat copilului chinuit, către cel care dorea cel mai mult ca sârmanul băiat să fie eliberat: către tatăl său, și începe să „clădească” încrederea în inima lui. În primă fază îi distrage atenția de la băiat și i-o atrage spre El întrebându-l: „*Câtă vreme este de când îi vine așa?*” (Marcu 9:21). Este evident faptul că Isus nu avea nevoie de asemenea informații; pentru El toate detaliile pe care tatăl I le-a oferit erau absolut irelevante. Dar în timp ce povestea istoria cumplită a fiului său, din inima tatălui izbucnește strigătul: „*Dar dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne.*” (Marcu 9:22). Isus zâmbeste; mai este încă un mic pas de făcut. Isus îndreaptă atenția tatălui către adevărata cauză a problemei: nu puțința sau neputința Lui, nu dorința sau lipsa acesteia din inima Lui, ci încrederea sau neîncrederea tatălui în Dumnezeu: „*Tu zici: ,Dacă poți!’... Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!*” (Marcu 9:23). În inima și mintea tatălui se războiesc două glasuri: amintirile tuturor anilor în care nimeni nu a putut face nimic la care se adaugă și neputința ucenicilor lui Isus, și invitația lui Dumnezeu. În final, recunoscându-și starea, omul se bazează pe deplin pe Hristos: „*Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!*” (Marcu 9:24). Gata! Problema este rezolvată! Imediat demonul este alungat!

Acesta a fost unul din cazurile fericite; au existat și altele mai puțin fericite: „*Și n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor.*” (Matei 13:58). „*Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimeși la tine; de câte ori am vrut să strâng pe fiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!*” (Luca 13:34).

Dragostea este neputincioasă în fața refuzului; Dragostea nu constrânge, deoarece calea Dragostei este încrederea care nu poate fi poruncită, ci numai câștigată.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

– 13 –

G.C. Bevington

Lupta credinței

Am aici consemnarea unei scrisori despre Bertha Bolander, o fostă elevă din Școala Biblică. Era o scrisoare specială trimisă de soțul ei, în care spunea că soția lui era în spital fără nicio speranță de însănătoșire. Așa că am luat scrisoarea și Biblia și am petrecut 19 ore rugându-mă pentru ea. Am văzut-o, parcă aieveau, ridicându-se și ducându-și mâna în sus, tot atât de clar cum văd toate celelalte lucruri, cu toate că ea se găsea la mai bine de 200 de kilometri de mine. Ei bine, poate vă întrebați: „De ce a durat atât? Mai ales că femeia suferea și avea nevoie de un ajutor imediat”.

Ei bine, ca de obicei, a durat ceva timp pentru a mă liniști, căci erau multe alte cazuri care-mi cereau atenția. Satan este mereu prin preajmă pentru a ne reaminti de nenumăratele cazuri importante de care trebuie să ne ocupăm. El știe că asta ne va abate de la drumul drept, ne va întoarce și va bloca totul. Așadar, au durat câteva ore până când am aflat cu certitudine că Domnul dorea să o vindece. Apoi, după 17 ore petrecute în rugăciune pentru a afla gândul lui Isus, au durat numai două ore până am văzut-o ridicându-se. Satan a folosit multe mijloace pentru a mă face să renunț. Deveneam somnoros și pierdeam puterea de a mă concentra, ceea ce mă descuraja și mă aducea în pragul deznădejdiei. Dar am simțit că acest caz este vrednic de cele mai mari eforturi; și îmi amintesc bine că, în timp ce mă rugam, am înțeles motive importante pentru însănătoșirea ei. Dar pătrundea în mintea mea și o logică, aparent, cel puțin la fel de bună ca cea pe care o prezentasem eu înainte, era o logică tipică naturii firești. Se pune un accent deosebit pe faptul că nu trebuie să ignorăm lucrurile naturale; datorită faptului că Dumnezeu este fondatorul legilor naturale, noi trebuie să ținem cont de ele. Toate acestea erau argumente cu motive generale și solide, uneori dificil de combătut, mai ales atunci când și altele îți atrag atenția. Dar am continuat să mă lupt, în rugăciune, pentru viața ei. Am văzut-o întinsă ca un mort, dar nu am renunțat nici atunci. Satan a spus: „E moartă acum. Nu are niciun rost să mai insiști în acest caz. Ai fost foarte credincios și ai făcut tot ce ai putut mai bine, prin faptul că ai petrecut astfel 17 ore din prețiosul tău timp”. Ei bine, vedeți că toate aceste cuvinte erau amestecate cu logică, și cumva și cu flatare; dar m-am împotrivit, totuși, acestei logici și m-am ridicat, cerând ajutor imediat Tatălui ceresc. Am ridicat Biblia spunând: „Doamne, Tu auzi; Tu ești interesat de copiii Tăi. Ține-l pe Satan la distanță. Este moartă? Acum eu Te ascult pe Tine”.

Curând, scena s-a schimbat, norii au dispărut și nu au mai fost prezentate argumente logice. Am spus: „Doamne, eu nu pot crede că este moartă”. Acum ascultați! Am primit acest răspuns: „De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă întotdeauna din ea”. Mi-am luat Biblia și am început să-L preamăresc pe Dumnezeu și curând am avut nu numai dovada faptului că nu era moartă, ci și că era vindecată. Oh, slavă Domnului! Cum m-am mai bucurat! În câteva zile, am primit înștiințarea despre recuperarea ei subită, bruscă.

În timp ce eram acasă în Ashlanf Heights, fratele White a venit să ia apă împreună cu fiul lui de patru ani. Pielea capului copilului era acoperită de o eczemă. Am întrebat despre eczema copilului și după ce tatăl mi-a povestit ce se întâmplase, am spus: „Ei bine, eu cred că Medicul nostru poate să vindece și asta. Frate White, nu știi că Isus poate să vindece această piele a capului?” „Ei bine, sunt sigur că poate, căci El poate orice.” Am spus: „Intră și haide să-l ungem pentru a fi vindecat.” „Ei bine, frate, mă tem că eu nu am această credință.” „Ei, haide, intră.” Așa că au intrat, l-am uns și am înălțat rugăciunea credinței. Următoarea după-amiază au revenit iar micuțul era vindecat. Oh, ce mare binecuvântare să tragi la jug împreună cu o asemenea putere de a liniști suferința și asta, bineînțeles, fără bani și fără plată. Slavă Lui!

La fântână

Această întâmplare, pe care o voi povesti, îmi amintește de faptul că fântâna despre care vorbesc era

singura din zonă, așa că mulți veneau acolo pentru a lua apă. Eu le ofeream broșuri și le vorbeam despre mântuire. Un vecin mi-a spus: „Frate Bevington, dincolo de deal este un izvor; ar trebui să-i trimiți pe oamenii aceștia acolo, pentru că fântâna aceasta o să sece curând. Sunt prea mulți care scot apă din ea, iar fântâna aceasta seacă mereu vara.” Ei bine, curând după aceea, apa a început să devină măloasă, dar oamenii tot veneau, așa că mi s-a sugerat să pun o placardă prin care să-i rog să nu mai scoată apă până când nu va ploua. Am decis să fac lucrul acesta și chiar am scris placarda. Am luat câteva cuie și ciocanul și am pornit s-o așez; dar când am trecut de poartă, o voce mi-a spus: „Unde te duci?” Am început să mă uit în jurul meu, așteptându-mă chiar să văd pe cineva în spatele meu; dar nu era nimeni. Am rămas acolo, iar glasul mi-a spus din nou: „Da; unde mergi?” Vă spun că această întrebare a rezolvat toată problema. Am rupt placarda, m-am așezat pe genunchi și L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte că m-am aventurat atât de departe pe cărările Castelului Îndoielii, și am început să-I mulțumesc pentru muștrare. Chiar când m-am ridicat de pe genunchi, au apărut trei femei cu trei găleți mari, așa că eu am luat una mai mică pe care le-am oferit-o pentru a scoate apă cu ea, căci una mare nu putea scoate decât foarte puțină, și m-am bucurat de această oportunitate de a le oferi câteva broșuri care vorbeau despre mântuire. Una dintre ele nu mai fusese niciodată la fântână, și am simțit că Dumnezeu îi trimisese vestea aceasta chiar acasă, căci avea în îngrijire patru micuți. Dacă erau lăsați singuri, nu aveau nevoie de niciun îndemn la rău căci asta este ceea ce aveau în ei și astfel nu aveau nevoie de niciun „ajutor” omenesc pentru a face răul. A durat ceva până când au umplut gălețile, iar eu am continuat să mă rog: „Doamne, mai trimite-le. Aș aduce eu mai degrabă apă de la izvorul de după deal decât să pierd ocazia de a le avertiza pe aceste mame.”

Ziua aceea a trecut. După-amiaza am ieșit cu o găleată, am coborât-o și am scos-o – era pe jumătate plină – apă cu nămol. Am spus: „Ei bine, Amin! Mă pot duce la izvor,” și am plecat cu două găleți. Aveam de străbătut două dealuri, așa că am lăsat una dintre găleți. Am pornit spre izvor și iată, glasul mi-a spus: „Bevington, unde te duci?” Ei bine, cunoșteam glasul; nu m-am uitat în jur, ci instantaneu m-am întors și am revenit în casă, ducând o luptă până ce am putut să-I mulțumesc Domnului pentru că m-a muștrat, deoarece nu aveam deloc apă. Apoi mi s-a făcut sete. M-a rugat, m-am ridicat și apoi a venit vecina cu ceva apă rece pe care o adusese de la o bună distanță de casă. Ei bine, am început atunci să văd că Dumnezeu dorea să trimită apă în fântână cu toate că nu ploua și nici un exista vreun semn de ploaie, iar fântâna secase și în acel anotimp așa rămânea timp de trei, patru, câteodată chiar cinci luni, după cum spuneau oamenii. M-am pus pe genunchi și am început să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mă oprise și pentru că o trimisese pe această soră cu apă. Aveam obiceiul de a bea apă înainte de a merge la culcare; și aici a fost locul în care Satan m-a făcut să devin confuz, căci tot îmi spunea: „Ce vei face pentru a avea acea apă rece care te ajută mereu?” A trebuit să-i spun că nu-l privește ce voi face eu; așa că am avut de luptat cam trei ore, dar am obținut biruința.

Apoi, m-am retras să dorm, cerând ca dimineața să găsesc măcar o jumătate de metru de apă, ceea ce nu s-a văzut niciodată de când locuim noi acolo, dar i-am spus vecinului așteptarea mea. Era o doamnă scumpă, membră a unei biserici dar care nu știa nimic despre răspunsurile lui Dumnezeu la rugăciune. S-a uitat la mine derutată și mi-a spus: „Frate Bevington, ce te face să crezi asta? Eu nu am văzut niciodată o jumătate de metru de apă în acea fântână. Atunci când apare apă proaspătă, se pierde și aceea.” Fântâna avea 72 de metri adâncime. „Ei bine,” am spus eu, „o s-o avem.” Ea a spus: „Nu văd niciun semn de ploaie.” Am spus „Eu văd.” Ei bine, lucrul acesta a încurcat-o și mai rău, căci cerul era plin de stele. Am mers la culcare, lăudându-L pe Dumnezeu pentru cei doi metri de apă din dimineața următoare, în așa fel încât să am suficientă pentru vecinii mei.

Aveam o găleată cu care scoteam apa din fântână, așa că, fără să mă gândesc, de dimineață am plecat cu găleata în mână. Așa că mă întorsesem din nou de unde plecasem. A trebuit să fiu muștrat din nou. Părea că găleata vorbea asemenea măgăriței lui Balaam, și am scăpat-o din mână de parcă ar fi fost un vâtrau încins, m-am oprit și am spus: „Oh, Doamne, iartă-mă! Oh, iartă-mă!” și I-am simțit atingerea. Am mers la fântână, am coborât găleata, i-am oferit timpul obișnuit pentru a se scufunda după care am început s-o ridic, și am simțit că era plină. Am strigat: „Slavă Domnului!” Apoi a ieșit vecina și i-am spus: „Aici este acel jumătate de metru de apă.” Găleata era pe buza fântânii, iar vecina – lângă mine; ea a văzut găleata plină cu apă curată precum cristalul. Am stat acolo plângând de bucurie. Ea a fugit în casă, a luat un pahar, a băut și a spus: „Ei bine, asta este o minune. Dumnezeul tău ți-a răspuns cu adevărat la rugăciune.” Apoi am stat împreună acolo la fântână, plângând. Ea a spus: „Frate Bevington,

asta este ceva nou pentru mine; chiar crezi că este o jumătate de metru?” Am spus „Da!”. „Ei bine, te rog să măsoari.” „Nu!” am spus; „Nu voi face asta pentru că nu ar fi plăcut Domnului.” „Atunci aş putea eu s-o fac?” „Cu siguranță.” Aşadar, a măsurat-o şi a descoperit că erau 0,52 metri de apă, iar cantitatea aceea a rămas constantă pe tot parcursul verii şi toamnei. Dar am omis să menţionez ceea ce pentru mine a reprezentat cireaşa de pe tort. Satan m-a tot necăjit şi m-a torturat cât a putut de mult, toată noaptea aceea. M-a trezit pentru a mă înştiinţa că nu a plouat în timpul nopţii. „Ei bine,” am spus, „eu nu mă aştept la ploaie; eu aştept apa, cu sau fără ploaie.” În timp ce mă îmbrăcam, a tot turnat logica lui peste mine şi aproape că mă scufundase; dar mi-am revenit. M-am îmbrăcat, m-am aşezat pe genunchi, căci rugăciunea este în general cea mai bună armă pe care o pot folosi; dar nu reuşeam să realizez un progres prea mare. M-am ridicat şi am spus: „Domnule Diavol, am o jumătate de metru de apă acolo!”. Dar se pare că asta n-a avut un efect prea mare asupra lui. Am spus: „Am să verific calendarul.” Am aprins o lumină şi am căutat trimiterea zilnică din calendar. Acum ascultaţi ce verset era acolo: Isaia 33:16 „I se va da pâine şi apa nu-i va lipsi.” Oh, cât m-am mai bucurat. Gândiţi-vă că după toată lupta aceea, Dumnezeu pregătise acel pasaj pentru mine acolo în calendar, special pentru situaţia în care mă găseam. Vă spun că nu m-am mai despărţit de calendarul cu trimiteri de atunci. Oh, Dumnezeu răspunde!

Puzzle

Viorica Dumitru, Martie 2012

Un joc de puzzle imens şi colorat,
Dumnezeul meu pe Terra a creat.
Sunt şapte miliarde piese mici
Probabil par nişte furnici,
Prin ochii Lui de Dumnezeu...
Iar una dintre piese - eu.
Un peisaj frumos fusese conceput,
Dar piese s-au distrus, s-au rupt.
Păcatul le-a ştirbit culoarea,
Nu-i ce s-a vrut, înfăţişarea.
Dar eu sunt mândră de loc'şorul meu,
Îl preamăresc pe Dumnezeu,
Că nu-s o piesă doar de o culoare
Şi n-am fost pusă la-ntâmplare.
Accept cu bucurie, ca locul meu să fie
De soră de credinţă, de mamă şi soţie,
Iar gândul că fac parte din întreg
Mă face alte piese să-nţeleg...
Pestriţe, monotone, tăiate ascuţit,
Unele mari sau mici, Domnul le-a potrivit.
Iar eu, prin părtaşie cu piesele vecine,
Îndrept un gând frumos şi un impuls spre bine,
Un loc în puzzle mă obligă deci,
Să-mi asum răspundere pe veci:
Aceea de-a trăi în limitele mele
Demn şi curat, pân-oi urca la stele.
Ansamblul, nu-l pot cuprinde!
Să stric modelul? Nu încape-n minte!
Şi am credinţa că-ntr-o bună zi
Voi ocupa un loc prin galaxii
Care-mi fusese destinat...
Aştept ast' puzzle terminat!